

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 24.5.2018
COM(2018) 315 final

2018/0162 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om ændring af direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveaueet for
søfartserhverv og ophævelse af direktiv 2005/45/EF**

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2018) 239 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Forslagets begrundelse og formål

Vigtigheden ved det humane element i forbindelse med sikkerheden til søs og beskyttelsen af havmiljøet er blevet anerkendt inden for den Europæiske Union siden starten af 1990'erne¹. Forbedring af uddannelse af søfarende og af sønæring blev anset som særligt vigtige elementer til at opnå et højt sikkerhedsniveau. På EU-niveau blev dette opnået gennem direktiv 2008/106/EF, som ændret², ved at sætte minimumsstandards for uddannelse. Dette direktiv integrerer de internationale rammer for kravene til uddannelse af søfarende, til sønæring og til vagthold, der er udviklet i henhold til den internationale søfartsorganisation (International Maritime Organisation, IMO) og fastsat af den internationale konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold af 1978 som ændret (STCW-konventionen).

Direktiv 2008/106/EF indeholder også en fælles EU-mekanisme for anerkendelse af ordninger for uddannelse af søfarende og sønæring fra tredjelande. Det pålægger endvidere regelmæssig verifikation fra Kommissionen med hjælp fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA) af medlemsstaternes og tredjelandes opfyldelse af kravene i henholdsvis direktiv 2008/106/EF og STCW-konventionen.

Opbakning af professionel mobilitet for søfarende inden for EU ved at fremme gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af medlemsstaterne var målet i direktiv 2005/45/EF³. Direktivet introducerede en forenklet procedure for anerkendelsen af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne. Formålet var at sikre, at alle søfarende, som er kvalificerede i en medlemsstat og i besiddelse af sådanne beviser, vil have tilladelse til at arbejde om bord på skibe, som fører en vilkårlig medlemsstats flag.

Der blev foretaget en evaluering, som konkluderede, at begge direktiver er relevante og har i vid udstrækning opfyldt de første mål og forventninger. Den identificerede imidlertid også elementer, der har forhindret den juridiske rammes effektivitet. Dette forslag tilstræber at tackle de identificerede problemer.

Det overordnede formål med denne revision er derfor at forenkle og effektivisere de eksisterende EU-rammebestemmelser for uddannelse af søfarende og sønæring for at: i) holde EU-reglerne afstemt med de internationale rammer; ii) forny den centraliserede mekanisme, så den anerkender tredjelande for at øge dens effektivitet; og iii) øge juridisk klarhed i forbindelse med den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser, der er udstedt af medlemsstaterne.

¹ I sine konklusioner af 25. januar 1993 med hensyn til sikkerhed og forureningsforebyggelse til søs noterede Rådet sig det menneskelige elements betydning for sikker skibsfart. I dets afgørelse af 8. juni 1993 med hensyn til en fælles politik om sikkerhed til søs opstillede Rådet endvidere det mål at fjerne mandskaber under den internationale standard for skibsbesætning og prioriterede handling rettet mod uddannelse ved at udarbejde fælles standarder for minimumskrav til uddannelse af nøglepersonale.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF af 19. november 2008 om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv (EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33). Direktivet som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/35/EF (EUT L 343 af 14.12.2012, s. 78).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF af 7. september 2005 om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 160).

1.2. Sammenhæng med de gældende regler på samme område

Forslaget er fuldstændigt på linje med målene for søtransportstrategien 2018⁴, der krævede løbende afstemning af de europæiske rammer med STCW-konventionen og etableringen af lige vilkår for gennemførelsen af de internationale rammer mellem EU og tredjelandene. Siden indførelsen af direktiv 2005/45/EF om ordningen for gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, der er udstedt af medlemsstaterne, er bestemmelserne for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF⁵ heller ikke gældende for anerkendelse af sønæringsbeviser i henhold til direktiv 2008/106/EF.

1.3. Sammenhæng med Unionens politik på andre områder

Forslaget sikrer, at den eksisterende lovgivning er ligetil og klar, at den ikke skaber en unødvendig byrde, og at den holder trit med opstående politiske og samfundsmæssige udviklinger på europæisk og internationalt niveau. Forslaget er fuldstændigt på linje med hvidbogen fra 2011 for transportens fremtid⁶ ved at sikre den harmoniserede gennemførelse af STCW-konventionens krav inden for EU og beskytte de lige vilkår mellem medlemsstaterne og tredjelandene.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

2.1. Retsgrundlag

Da forslaget ændrer det aktuelle direktiv 2008/106/EF og ophæver direktiv 2005/45/EF, er retsgrundlaget fortsat artikel 100, stk. 2 i TEUF-traktaten (tidl. artikel 80, stk. 2 TEC), som fastlægger foranstaltninger inden for området med søtransport.

2.2. Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

EU-lovgivningen om kravene til uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende er primært blevet udformet efter internationale krav, med andre ord STCW-konventionen. Eftersom STCW-konventionen allerede er blevet indlemmet i EU-lovgivningen i sin helhed, og alle medlemsstaterne er parter til konventionen, skal direktivet afstemmes med de seneste ændringer af de internationale rammer.

I betragtning af søfartserhvervs globale natur bør en konflikt mellem medlemsstaternes internationale forpligtelser og deres EU-forpligtelser undgås. I denne henseende er det afgørende, at STCW-konventionen gennemføres, på tværs af EU, på en harmoniseret måde, så lige vilkår medlemsstaterne imellem bliver opretholdt.

Endvidere integrerer den centraliserede mekanisme til anerkendelse af tredjelande, på EU-niveau, medlemsstaternes forpligtelse ifølge STCW-konventionen til at evaluere systemer til uddannelse og udstedelse af beviser i tredjelande, hvis sønæringsbeviser de anerkender. Evalueringen viste, at den centraliserede mekanisme medvirkede til at skabe lige vilkår mellem EU og tredjelande og samtidig resulterede i betydelige omkostningsreduktioner

⁴ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget – strategiske mål og anbefalinger for EU's søtransportpolitik frem til 2018 (KOM/2009/8)

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

⁶ Hvidbog – En køreplan for et fælles europæisk transportområde – mod et konkurrencedygtigt og ressourceeffektivt transportsystem, KOM(2011) 144.

sammenlignet med en situation, hvor hver enkelt medlemsstat ville foretage sine egne inspektioner i tredjelandene.

De foreslåede foranstaltninger sikrer, at de internationale rammer gøres gældende af medlemsstaterne på en harmoniseret måde, mens de beskytter den effektive tildeling af tilgængelige menneskelige og finansielle ressourcer, som anvendes til anerkendelsen af tredjelande i henhold til den centraliserede mekanisme.

2.3. Proportionalitetsprincippet

I lyset af de seneste juridiske udviklinger og ændringen af STCW-konventionen anses forslaget om at afstemme de eksisterende EU-krav med de internationale krav, øge den centraliserede mekanismes effektivitet i forbindelse med anerkendelsen af tredjelande og afklare definitionen af sønæringsbeviser, der anerkendes af medlemsstaterne imellem, som den eneste proportionale og kohærente mulighed. Den sikrer, at det aktuelle høje sikkerhedsniveau ikke bliver kompromitteret og tager den bedre anvendelse af tilgængelige ressourcer i betragtning.

2.4. Valg af retsakt

Et direktiv anses som den mest egnede form for opnåelse af identificerede mål. Det fastsætter fælles principper og et harmoniseret sikkerhedsniveau, sikrer håndhævelse af reglerne, men overlader til hver medlemsstat at vælge de juridiske og tekniske procedurer, der skal anvendes. De foreslåede foranstaltninger er forbundet med minimumsuddannelseskrav for søfarende, og det menes, at et direktiv, der giver medlemsstaterne den nødvendige frihed til at indføre højere krav i deres uddannelsessystemer, hvis de anser det som relevant.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

3.1. Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

Kommissionen evaluerede de regulatoriske EU-rammer for kravene til minimumsniveauet for uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende og for den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser, der er udstedt af medlemsstaterne⁷ i forbindelse med programmet for målrettet og effektiv regulering (REFIT). REFIT-evalueringen viste, at EU-rammerne forbundet med uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende i høj grad nåede deres primære mål og forbliver relevante. EU-rammerne har især medvirket til elimineringen af mandskaber under den internationale standard for skibsbesætning, som arbejder om bord på skibe, der fører EU-landes flag, med forbedringen af søfartsuddannelse og udstedelse af beviser, samtidig med at der blev opnået lige vilkår mellem søfarende uddannet inden for EU og søfarende, der er ansat fra tredjelande gennem etableringen af EU's centraliserede mekanisme. Den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser i henhold til direktiv 2005/45/EF har støttet søfarendes mobilitet blandt skibe, som fører EU-landes flag.

REFIT-evalueringen viste også nogle mangler ved dens effektivitet og proportionaliteten af nogle af de regulatoriske krav, som vedrører:

- (a) De administrative rammer vedrørende proceduren for anerkendelse og omevaluering for tredjelande mangler effektivitet:

⁷ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene SWD(2018) 19.

- Den tidsramme, der er fremsat i lovgivningen for anerkendelsen af nye tredjelande, er urealistisk, da den ikke tager tilstrækkeligt hensyn til alle de nødvendige proceshåndlinger.
 - De tilgængelige finansielle og menneskelige ressourcer, der indgår i processen til anerkendelse af tredjelande, bruges ikke på en effektiv måde. Aktuelt tager proceduren ikke det antal skibsførere og officerer, som sandsynligvis vil blive ansat fra tredjelandene, i betragtning.
 - Omevalueringsproceduren for tredjelande foretages ikke på en proportional måde. Tidsrammen for omevaluering tager ikke højde for et lands efterkommelseshyppighed i forbindelse med STCW-konventionens krav og det antal påtegninger, som er udstedt af medlemsstaterne.
- (b) Anvendelsesområdet for ordningen om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, mangler klarhed og retssikkerhed.
- (c) Direktiv 2008/106/EF skal afstemmes med de seneste ændringer af STCW-konventionen med regelmæssige mellemrum. I denne rapport forårsager den aktuelle procedure med at integrere ændringer i STCW-konventionen væsentlige forsinkelser og udgør risikoen for, at EU-loven ikke er i overensstemmelse med de internationale rammer i et væsentligt tidsrum.

3.2. Høringer af interesserede parter

I lyset af det forventede forslags tekniske natur er der blevet foretaget en målrettet høring. Nationale eksperter i STCW, rederiforeninger og søfarendes fagforeninger er blevet hørt gennem en online spørgeundersøgelse i et tidsrum på 4 uger. Der blev arrangeret en workshop, hvor medlemsstaterne såvel som europæiske rederiforeninger og foreninger for søfarende deltog og delte deres holdninger til de forventede foranstaltninger. Sammendraget af høringen såvel som udførlige tilbagemeldinger om bemærkninger fremsat under høringsprocessen findes i det arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som ledsager forslaget. De forventede foranstaltninger blev støttet af størstedelen af de deltagende nationale eksperter og interesserede parter. Kun de interesserede parter, som repræsenterede rederierne, gav udtryk for nogle bekymringer i forbindelse med den nye centraliserede mekanisme ved at starte en diskussion mellem medlemsstaterne om behovet for at anerkende nye tredjelande. Deres bekymringer indgik ikke desto mindre i de endelige foranstaltninger for at afbalancere alle effektivitetsforanstaltninger med behovet for at opretholde den europæiske flådes konkurrencedygtighed ved at lade den anmodende medlemsstat anerkende tredjelandet unilateralt, til der træffes en afgørelse vedrørende dets anerkendelse.

3.3. Indhentning og brug af ekspertbistand

Forslaget bygger primært på de data, der blev indsamlet under REFIT-evalueringen som rapporteret i det relevante arbejdsdokument for Kommissionens tjenestegrene⁸.

Der blev endvidere arrangeret en workshop i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag med nationale eksperter og interesserede parter. Der blev desuden indsamlet teknisk ekspertise internt i samarbejde med Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed.

Resultaterne fra workshopen og møderne med de nationale eksperter samt andre relevante interesserede parter synspunkter blev rapporteret i arbejdsdokumentet for Kommissionens tjenestegrene.

⁸ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene SWD(2018) 19.

3.4. Konsekvensanalyse

Forslaget er en umiddelbar opfølgning på REFIT-evalueringen, der identificerede problemet med behovet for afstemning med de internationale rammer, øget effektivitet i forbindelse med den centraliserede mekanisme til anerkendelse af tredjelande samt behovet for juridisk klarhed vedrørende anerkendelsen af sønæringsbeviser. De forudsete foranstaltninger forventes ikke at have betydelige indvirkninger (dvs. ud over juridisk klarhed, retssikkerhed eller forenkling), og der er ingen væsentligt forskellige løsninger til rådighed. I overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering er der ikke foretaget en fuldstændig konsekvensanalyse.

Forslaget ledsages ikke desto mindre af et arbejdsdokument for Kommissionens tjenestegrene, der forklarer de foreslåede løsningers rationale fra det tekniske og juridiske perspektiv og opsummerer synspunkterne blandt de interesserede parter, som blev hørt under udarbejdelsen af dette initiativ.

3.5. Måltrettet regulering og forenkling

Da der er tale om en revision af en gældende retsakt, der falder ind under Kommissionens program for måltrettet og effektiv regulering (REFIT), har Kommissionen undersøgt forskellige muligheder for at forenkle og reducere byrderne.

Analysen viser, at betydelige forenklinger er mulige via ophævelsen af direktiv 2005/45/EF og afstemningen af direktiv 2008/106/EF med de internationale rammer.

Det primære element i forbindelse med effektivitetsøgningen er at forny den centraliserede mekanisme til anerkendelse af tredjelandes systemer til søfartsuddannelse og udstedelse af sønæringsbeviser. Ved at starte en diskussion mellem medlemsstaterne om behovet for at anerkende et nyt tredjeland bliver hele processen mere gennemskuelig i forbindelse med behovet for at gå videre med en sådan anerkendelse. Det ville resultere i en mere rimelig og effektiv brug af tilgængelige menneskelige og finansielle ressourcer, da nøje overvejelse vil finde sted i forbindelse med anerkendelsens påløbne omkostninger sammenlignet med den konkurrencemæssige fordel for EU-flåden ved at hyre søfarende fra det relevante tredjeland.

Desuden frigør forlængelsen af omevalueringsperioden for de allerede anerkendte tredjelande baseret på definerede prioritetskriterier ressourcer, der aktuelt bliver brugt ineffektivt. De tilgængelige ressourcer bliver især omstyret fra lande, som leverer et lille antal søfarende til EU-flåden, og som udgør en mindre sikkerhedstrussel for lande, der skal omevalueres hyppigere, da de leverer den største del af søfarende, som er certificeret uden for EU.

Tilsvarende frigør ophævet anerkendelse af tredjelande, som i et tidsrum på mindst fem år ikke har leveret nogen skibsfører eller officer til EU-flåden, ressourcer til anerkendelsen af nye tredjelande med bedre potentiale for at levere arbejdskraft om bord på europæiske skibe. Manglen på tilgængelige data og ændringernes juridiske natur taget i betragtning er forenklingselementerne ikke blevet bestemt.

3.6. Grundlæggende rettigheder

Forslaget har ingen konsekvenser for beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for Unionens budget.

5. ANDRE FORHOLD

5.1. Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering

Det aktuelle forslag har et meget teknisk anvendelsesområde, hvad angår de foranstaltninger, der skal gennemføres af medlemsstaterne, mens det kun ændrer et meget begrænset antal af de eksisterende juridiske forpligtelser. En gennemførelsesplan er derfor ikke påkrævet i lyset af de begrænsede handlinger, som medlemsstaterne behøver for at gennemføre de foreslåede foranstaltninger.

5.2. Forklarende dokumenter (for direktiver)

Forklarende dokumenter er ikke påkrævede, da de foreslåede foranstaltninger, som skal gennemføres af medlemsstaterne, ikke er af en væsentlig beskaffenhed.

5.3. Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget

Definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1 er ændret for at fastslå nye definitioner i forbindelse med det nye reglement V/3 og reglement V/4, der blev indført i bilaget til direktiv 2008/106/EF. Derudover blev en ny definition vedrørende 'værtsmedlemsstaten' anset som nødvendig efter indførelsen af en ny artikel 5b samt for at klarlægge anvendelsen af den aktuelle artikel 8.

Artikel 2 er blevet ændret for at integrere anvendelsesområdet for det ophævede direktiv 2005/45/EF.

Gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne

En ny artikel 5b er tilføjet for at inkludere ordningen om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne. Artikel 5b afspejler hovedsageligt den ophævede artikel 3 i direktiv 2005/45/EF, som klarlægger, hvilke beviser der skal anerkendes gensidigt til det formål at tillade, at søfarende, som er certificeret af en anden medlemsstat, arbejder om bord på skibe, der fører en anden medlemsstats flag.

Afstemning med de internationale rammer

Artikel 12 og bilag I omfatter de nye ændringer af STCW-konventionen vedrørende nye uddannelses- og kvalifikationskrav til søfarende, som arbejder om bord på passagerskibe og skibe, der falder ind under IGF-koden og polarkoden.

Anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af tredjelande

Artikel 19 er ændret for at fastsætte en gennemførelsesafgørelse i forbindelse med behovet for at iværksætte proceduren for anerkendelse af nye tredjelande. Denne nye proceshandling tillader den anmodende medlemsstat at fremsætte årsagerne for indsendelse af anerkendelsesanmodningen, mens medlemsstaterne får mulighed for at diskutere og bestemme sig for den relevante anmodning.

Endvidere er fristen for vedtagelse af en afgørelse om anerkendelsen af tredjelandet forlænget fra 18 måneder til 24 måneder, og i tilfælde af, at tredjelandet skal gennemføre vigtige afhjælpende foranstaltninger, herunder ændringer af dets lovgivning, forlænges den relevante frist til 36 måneder. Forlængelsen af fristerne forventes ikke at få negative indvirkninger, da

den anmodende medlemsstat har lov til at anerkende tredjelandet unilateralt, mens den endelige afgørelse om anerkendelse af tredjelandet er under behandling.

I artikel 20 er et nyt punkt tilføjet, som introducerer en markant årsag til at ophæve anerkendelsen af et tredjeland på det grundlag, at det i mindst 5 år ikke har leveret nogen søfarende til EU-flåden.

Omevaluering af tredjelande

Artikel 21 er ændret til at forlænge mellemrummet for omevaluering til op til 10 år ud fra prioritetskriterier. Tredjelande, som leverer begrænsede antal søfarende om bord på EU-flåden, og som udgør en mindre risiko, hvad angår sikkerhed, skal omevalueres med længere mellemrum sammenlignet med tredjelande, som er en storforsyner af arbejdskraft.

Oplysninger vedrørende påtegninger, der attesterer anerkendelse af beviser, som er udstedt af tredjelande

Artikel 25a er ændret for at gøre det muligt at bruge de oplysninger, som medlemsstaterne fremsætter, vedrørende antallet af påtegninger, der attesterer anerkendelse af beviser, som er udstedt af tredjelande til det formål at ophæve og prioritere omevalueringen af tredjelande. Tilsvarende affattes artikel 5a for at være afstemt med den nye artikel 25a.

Ændringsprocedure og udvalgsprocedure

Artikel 27 er ændret for at give Kommissionen beføjelse til, via delegerede retsakter, at ændre de nødvendige bestemmelser i direktiv 2008/106/EF, så de kan afstemmes med fremtidige ændringer af STCW-konventionen.

Artikel 27a affattes for at blive bragt på linje med den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016⁹.

⁹ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 10.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om ændring af direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveauet for
søfartserhverv og ophævelse af direktiv 2005/45/EF**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100,
stk. 2,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁰,
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹¹,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at opretholde et højt niveau for søfartssikkerhed og forebyggelse af forurening til søs er det altafgørende at forbedre EU-søfarendes videns- og færdighedsniveau ved at udvikle uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende på linje med de internationale regler.
- (2) Uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende på internationalt niveau er reguleret ved Den Internationale Søfartsorganisations (IMO's) konvention af 1978 om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold ("STCW-konventionen"), der blev revideret i 2010. I 2015 blev der vedtaget yderligere ændringer af STCW-konventionen i forbindelse med uddannelses- og kvalifikationskravene til søfarende, som arbejder om bord på skibe, der er underlagt den internationale kode for sikkerhed om bord på skibe, der bruger gasser eller andre brændstoffer med lavt flammepunkt (IGF-koden). I 2016 blev der endvidere vedtaget ændringer af STCW-koden i forbindelse med uddannelse og kvalifikation for søfarende, som arbejder om bord på passagerskibe, og om bord på skibe, som arbejder i polarvande.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF¹² omfatter STCW-konventionen i EU-ret. Alle medlemsstater er signatarer til STCW-konventionen, og dermed skal der opnås en harmoniseret gennemførelse af deres internationale forpligtelser gennem afstemningen af EU-reglerne om uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende med STCW-konventionen. Flere bestemmelser i direktiv 2008/106/EF skal derfor ændres for at afspejle de seneste ændringer af STCW-konventionen i forbindelse med

¹⁰ EUT C , , s. .

¹¹ EUT C , , s. .

¹² EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33. .

uddannelse og kvalifikation for søfarende, som arbejder om bord på skibe, der falder ind under IGF-koden, om bord på passagerskibe og om bord på skibe, som arbejder i polarvande.

- (4) For at tage højde for udviklinger på internationalt niveau og for at sikre den rettidige tilpasning af EU-reglerne til sådanne udviklinger skal beføjelsen til at vedtage retsakter i henhold til artikel 290 i EUF-traktaten uddelegeres til Kommissionen i forbindelse med indbefatning af ændringer af STCW-konventionen ved at opdatere de tekniske krav til uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.¹³ For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter skal Europa-Parlamentet og Rådet navnlig modtage alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter skal have systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (5) Direktiv 2008/106/EF indeholder desuden en centraliseret mekanisme til anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af tredjelande. Evalueringen af programmet for målrettet og effektiv regulering (REFIT)¹⁴ viste, at der var opnået betydelige omkostningsbesparelser for medlemsstaterne siden indførelsen af den centraliserede mekanisme. Evalueringen afslørede imidlertid også, at i forbindelse med nogle af de anerkendte tredjelande blev kun et meget begrænset antal søfarende efterfølgende ansat på EU-skibe. For at bruge de tilgængelige menneskelige og finansielle ressourcer på en mere effektiv måde skulle proceduren for anerkendelse af tredjelande derfor baseres på en analyse af behovet for sådan anerkendelse, herunder et skøn af antallet af skibsførere og officerer fra det land, som forventes at blive ansat på EU-skibe.
- (6) I lyset af den erfaring, der blev nået ved at anvende proceduren med anerkendelse af tredjelande, afslørede REFIT-evalueringen, at den aktuelle tidsramme på 18 måneder ikke tager højde for processens kompleksitet, der omfatter en inspektion i marken foretaget af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed. De nødvendige diplomatarrangementer med at planlægge og foretage en sådan inspektion kræver mere tid. Endvidere er tidsrummet på 18 måneder ikke tilstrækkeligt, når tredjelandet skal gennemføre afhjælpende foranstaltninger og begynde juridiske ændringer i dets system for at overholde kravene i STCW-konventionen. På det grundlag bør fristen for vedtagelsen af en Kommissionsafgørelse forlænges fra 18 til 24 måneder, og hvis betydelige afhjælpende foranstaltninger, herunder ændringer af juridiske bestemmelser, skal gennemføres af tredjelandet, bør fristen forlænges til 36 måneder. Derudover bør den anmodende medlemsstats mulighed for midlertidigt at anerkende tredjelandets system til standarder for uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold bevares for at opretholde anerkendelsesprocedurens fleksibilitet.
- (7) For at øge effektiviteten ved det centraliserede system til anerkendelsen af tredjelande yderligere bør omevalueringen af tredjelande, som leverer et lille antal søfarende til EU-flåden, foretages med længere mellemrum, som skal øges til ti år. Dette længere tidsrum for omevaluering af sådanne tredjelandes system bør imidlertid kombineres med prioritetskriterier, som tager højde for sikkerhedsbekymringer, balance mellem

¹³ Interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning (EUT L 123 af 12.5.2016, s. 10).

¹⁴ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene SWD(2018) 19.

behovet for effektivitet og en effektiv beskyttelsesmekanisme i tilfælde af forringet kvalitet af søfarendes uddannelse, som gives i de relevante tredjelande.

- (8) Oplysninger om de søfarende, der er ansat fra tredjelande, er blevet tilgængelige på EU-niveau via kommunikation fra medlemsstaterne, som har de relevante oplysninger i deres officielle registre vedrørende udstedte beviser og påtegninger. Disse oplysninger bør ikke kun bruges til statistiske og politikformuleringsformål, men også til formålet med at forbedre effektiviteten af det centraliserede system, som anerkender tredjelande. Baseret på de oplysninger, som kommunikerer af medlemsstaterne, skal anerkendte tredjelande, som ikke har forsynet EU-flåden med søfarende i et tidsrum på mindst fem år, fjernes fra listen over anerkendte tredjelande. Desuden skal disse oplysninger også bruges for at prioritere omvurderingen af de anerkendte tredjelande.
- (9) Bestemmelserne om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF¹⁵ finder ikke anvendelse, når det gælder anerkendelse af sønæringsbeviser i henhold til direktiv 2008/106/EF. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF¹⁶ regulerede den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne. Definitionerne af sønæringsbeviser som omhandles i direktiv 2005/45/EF er imidlertid blevet forældede efter ændringerne af STCW-konventionen fra 2010. Ordningen om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, skal derfor ændres for at afspejle de internationale ændringer og de nye definitioner af sønæringsbeviser inkluderet i direktiv 2008/106/EF. Endvidere skal søfarendes lægeattester, som er udstedt under medlemsstaternes beføjelse, også indgå i ordningen om gensidig anerkendelse. For at fjerne tvetydighed og risikoen for uoverensstemmelser mellem direktiv 2005/45/EF og direktiv 2008/106/EF skal den gensidige anerkendelse af sønæringsbeviser reguleres af direktiv 2008/106/EF.
- (10) For at øge juridisk klarhed og sammenhæng skal direktiv 2005/45/EF ophæves og direktiv 2008/106/EF ændres derefter —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2008/106/EF

I direktiv 2008/106/EF foretages følgende ændringer:

- (1) I artikel 1 tilføjes følgende numre:

"43. 'værtsmedlemsstat' betyder den medlemsstat, hvor søfarende søger accept eller anerkendelse af deres beviser;

44. 'IGF-kode' betyder den internationale kode for sikkerhed for skibe, der bruger gasser eller andre brændstoffer med lavt flammepunkt, som defineret i SOLAS-regel II-1/2.29;

45. 'Polarkode' betyder den internationale kode for skibe, som arbejder i polarvande, som defineret i SOLAS-regel XIV/1.1:

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og om ændring af direktiv 2001/25/EF (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 160).

46. 'Polarvande' betyder arktiske vande og/eller Antarktis-området, som defineret i SOLAS-regel XIV/1.2 til XIV/1.4."

(2) Artikel 2 ændres som følger:

(a) I første underafsnit foretages følgende ændringer:

"1. Dette direktiv finder anvendelse på søfarende, som omhandlet i dette direktiv, om bord på søgående skibe, der fører en medlemsstats flag, med undtagelse af:"

(b) Som stk. 2 tilføjes følgende:

"2. Artikel 5b gælder for søfarende, som:

(a) er statsborgere i en medlemsstat;

(b) ikke er statsborgere i en medlemsstat, men som er indehavere af et bevis, som er udstedt af en medlemsstat."

(3) Artikel 5a affattes således:

"Til formål for stk. 8 i artikel 20 og stk. 2 i artikel 21 samt til medlemsstaternes og Kommissionens brug ved politikformulering indsender medlemsstaterne hvert år oplysninger, som omhandles i Bilag V til dette direktiv, vedrørende duelighedsbeviser og påtegninger, der attesterer anerkendelsen af duelighedsbeviserne, til Kommissionen. De kan også på frivilligt basis fremlægge oplysninger om de kvalifikationsbeviser, der er udstedt til menige i overensstemmelse med kapitel II, III og VII i bilaget til STCW-konventionen."

(4) Som artikel 5b indsættes:

"Artikel 5b

Gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne

1. Enhver medlemsstat accepterer kvalifikationsbeviser og bevisdokumenter, som er udstedt af en anden medlemsstat, eller under dennes beføjelse, til det formål at lade søfarende gøre tjeneste om bord på dens flåde.

2. Enhver medlemsstat anerkender duelighedsbeviser, som er udstedt af en anden medlemsstat, eller kvalifikationsbeviser, som er udstedt af en anden medlemsstat, til skibsførere og officerer i henhold til reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I ved at påtegne det bevis for at attestere dets anerkendelse. Påtegningen, som attesterer anerkendelsen, begrænses til de stillinger, funktioner og ansvars- eller kvalifikationsområder, der er foreskrevet heri. Den anvendte påtegningsform er den, der er fremsat i stk. 3 i afsnit A-I/2 i STCW-koden.

3. Enhver medlemsstat accepterer, til det formål at tillade søfarende at gøre tjeneste om bord på dens flåde, lægeattester, som er udstedt under en anden medlemsstats beføjelse i henhold til artikel 11.

4. Medlemsstater sikrer, at søfarende i overensstemmelse med national lovgivning og procedurer kan gøre indsigelse mod afgørelser, hvorved der nægtes påtegning af et gyldigt bevis, og at der kan klages over manglende svar.

5. Uanset stk. 2 kan en værtsmedlemsstats kompetente myndigheder indføre yderligere begrænsninger med hensyn til stillinger, funktioner og ansvars- eller kvalifikationsområder, der vedrører kystfart, som omhandlet i artikel 7 eller alternative beviser, der er udstedt i henhold til reglement VII/1 i bilag I.

6. Uanset stk. 2 kan en medlemsstat, hvis omstændighederne kræver det, tillade en søfarende at gøre tjeneste i en anden kapacitet end radioofficer eller radiooperatør, undtagen som fastsat

i radioreglementet, i et tidsrum på ikke over tre måneder om bord på et skib, der fører medlemsstatens flag, med et behørigt og gyldigt bevis, som er udstedt og påtegnet af en anden medlemsstat, men som endnu ikke er blevet påtegnet af den pågældende medlemsstat.

Dokumentbevis på, at en ansøgning om påtegning er blevet indgivet til de kompetente myndigheder, holdes lettilgængeligt om bord på skibet.

7. En værtsmedlemsstat sikrer, at søfarende, der ønsker anerkendelse af beviser med henblik på at varetage funktioner på ledelsesplan, har et kendskab til den pågældende medlemsstats søfartslovgivning, der er passende og relevant for de funktioner, de får tilladelse til at udøve."

(5) Artikel 12 ændres som følger:

(a) Stk. 1 affattes således:

"1. Alle skibsførere, officerer og radiooperatører med et bevis, der er udstedt af eller anerkendt i henhold til kapitlerne i bilag I, bortset fra reglement V/3 i kapitel V eller kapitel VI, som gør tjeneste til søs eller har til hensigt at vende tilbage til søen efter en periode i land, skal, for at bevare kvalifikationen til at gøre tjeneste til søs, med mellemrum på højst fem år:

(a) opfylde kravene til sundhedsmæssig egnethed i artikel 11; og

(b) bevise, at de fortsat er i besiddelse af faglige kvalifikationer i henhold til afsnit A-I/11 i STCW-koden.

(b) Følgende indsættes som stk. 2b:

"2b. Enhver skibsfører og officer skal for fortsat at kunne gøre tjeneste om bord på skibe, som arbejder i polarvande, opfylde kravene i stk. 1 i denne artikel, og det kræves, at han med mindst fem års mellemrum dokumenterer, at han fortsat besidder den professionelle kompetence til at arbejde om bord på skibe, som arbejder i polarvande, i henhold til afsnit A-I/11, stk. 4, i STCW-koden."

(c) Stk. 3 affattes således:

"3. Enhver medlemsstat skal sammenligne de duelighedsstandarder, som kræves af kandidater til duelighedsbeviser og/eller kvalifikationsbeviser indtil den 1. januar 2017, med specifikationerne for de pågældende dueligheds- og/eller kvalifikationsbeviser i del A i STCW-koden, og skal fastsætte, hvorvidt indehaverne af sådanne dueligheds- og/eller kvalifikationsbeviser skal gennemgå relevant genopfrisknings- og ajourføringsuddannelse eller underkastes bedømmelse."

(d) Følgende indsættes som stk. 3a:

"3a. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2017, skal alle medlemsstater sammenligne de duelighedsstandarder, der kræves for personer, som gør tjeneste på gasdrevne skibe, med duelighedsstandarderne i afsnit A-V/3 i STCW-koden anførte bevis, og skal fastsætte, hvorvidt dette personale skal ajourføre deres kvalifikationer."

(6) Artikel 19 ændres som følger:

(a) Stk. 2 affattes således:

"2. En medlemsstat, som tilsigter, ved påtegning, at anerkende duelighedsbeviserne eller kvalifikationsbeviserne, der omhandles i stk. 1, og som er udstedt af et tredjeland til en skibsfører, officer eller radiooperatør, til at gøre tjeneste på skibe, der fører medlemsstatens flag, skal indsende en anmodning til Kommissionen om anerkendelse af det tredjeland, ledsaget af en foreløbig analyse af tredjelandets overholdelse af kravene i STCW-

konventionen ved at indsamle de oplysninger, der omhandles i bilag II, herunder et skøn over antallet af skibsførere og officerer fra det land, som forventes at blive ansat.

Efter anmodningsindsendelse fra en medlemsstat skal Kommissionen træffe en afgørelse, som starter anerkendelsesproceduren for det tredjeland. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 28, stk. 2.

Efter vedtagelse af en positiv afgørelse om at påbegynde anerkendelsesproceduren skal Kommissionen, med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og i påkommende fald med deltagelse af de berørte medlemsstater, indsamle de i bilag II nævnte oplysninger og foretage en vurdering af uddannelses- og bevisudstedelsessystemerne i det tredjeland, som anerkendelsesanmodningen vedrører, for at konstatere, om det pågældende land opfylder alle kravene i STCW-konventionen, og om der er truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at hindre svig med beviser."

(b) Stk. 3 affattes således:

"3. Afgørelse om anerkendelse af et tredjeland skal træffes af Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesretsakt. Den gennemførelsesretsakt skal vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 28, stk. 2, inden for 24 måneder fra vedtagelsen af en positiv afgørelse i henhold til stk. 2.

Hvis det pågældende tredjeland skal gennemføre store korrigerende retsakter, herunder ændringer af dets lovgivning samt dets uddannelses- og bevisudstedelsessystem for at opfylde kravene i STCW-konventionen, kan afgørelsen vedtages inden for 36 måneder fra vedtagelsen af en positiv afgørelse som omhandlet stk. 2.

Den medlemsstat, der har indsendt anmodningen, kan ensidigt beslutte at anerkende et tredjeland, indtil der er truffet en afgørelse i henhold til dette stk. Hvis en sådan unilateral anerkendelse finder sted, skal medlemsstaten formidle til Kommissionen antallet af påtegninger, der attesterer anerkendelsen, som er udstedt i forbindelse med duelighedsbeviser og kvalifikationsbeviser, som omhandles i stk. 1, og som er udstedt af tredjelandet, til afgørelsen om dets anerkendelse vedtages."

(7) I artikel 20 tilføjes følgende som stk. 8:

"8. Hvis der ikke er nogen påtegninger, som attesterer anerkendelse udstedt af en medlemsstat i forbindelse med duelighedsbeviser eller kvalifikationsbeviser, som omhandles i stk. 1 i artikel 19, og som er udstedt af et tredjeland i et tidsrum på mere end 5 år, skal anerkendelsen af det lands beviser trækkes tilbage. Til det formål skal Kommissionen vedtage gennemførelsesafgørelser i henhold til den undersøgelsesprocedure, der omhandles i artikel 28, stk. 2, efter underrettelse af medlemsstaterne, samt det pågældende tredjeland mindst to måneder i forvejen."

(8) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

(a) Stk. 1 affattes således:

"1. De tredjelande, der er blevet anerkendt i henhold til proceduren i artikel 19, stk. 3, første afsnit, herunder de tredjelande, der henvises til i artikel 19, stk. 6, omevalueres regelmæssigt og mindst hvert tiende år af Kommissionen med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed med henblik på at kontrollere, om de opfylder de relevante kriterier i bilag II, og om der er truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at hindre svig med beviser.

(b) Stk. 2 affattes således:

"2. Kommissionen skal, med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed, foretage omevalueringen af tredjelandene baseret på prioritetskriterier. Disse prioritetskriterier skal omfatte følgende:

- a) ydelsesdata fra havnestatskontrollen i henhold til artikel 23;
- b) antallet af påtegninger, der attesterer anerkendelse udstedt i forbindelse med duelighedsbeviser eller kvalifikationsbeviser udstedt i henhold til reglement V/1-1 og V/1-2 i STCW-konventionen, og som er udstedt af tredjelandet;
- c) antallet af søfartsuddannelsesinstitutioner, som er akkrediteret af tredjelandet;
- d) antallet af programmer, som er godkendt af tredjelandet;
- e) datoen for den sidste evaluering og antallet af mangler i kritiske processer, der er identificeret under Kommissionens seneste vurdering;
- f) alle væsentlige ændringer i et tredjelandes søfartsuddannelses- og bevisudstedelsessystem.

Hvis et tredjeland ikke overholder kravene i STCW-konventionen i henhold til artikel 20, skal omevalueringen af det relevante land have prioritet i forbindelse med de andre tredjelande.

(9) Artikel 25a, stk. 1, affattes således:

"1. Medlemsstaterne skal formidle de oplysninger, der omhandles i bilag V, til Kommissionen til formål for stk. 8 i artikel 20 og stk. 2 i artikel 21 samt til brug af medlemsstaterne og Kommissionen ved politikformulering."

(10) Artikel 27 ændres som følger:

(a) I første afsnit foretages følgende ændringer:

"1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27a om ændring af bilag V til dette direktiv for så vidt angår specifikt og relevant indhold og detaljer vedrørende de oplysninger, der skal indberettes af medlemsstaterne, forudsat at sådanne retsakter er begrænset til at tage hensyn til ændringerne i STCW-konventionen og -koden og overholder forholdsreglerne om databeskyttelse. Sådanne delegerede retsakter må ikke ændre bestemmelserne om anonymisering af oplysninger, jf. artikel 25a, stk. 3."

(b) Som stk. 2 tilføjes følgende:

"2. Kommissionen skal være bemyndiget til at vedtage delegerede retsakter, i henhold til artikel 27a, for at ændre bilag I til dette direktiv og alle andre nødvendige bestemmelser for at afstemme det med STCW-konventionen og STCW-koden."

(11) Artikel 27a affattes således:

"Artikel 27a

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i artikel 27 omhandlede delegerede retsakter på ubestemt tid fra [datoen for denne forordnings ikrafttrædelse].

3. Den i artikel 27 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt,

der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 27, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ."

(12) Bilag I ændres som anført i bilaget til dette direktiv.

Artikel 2

Ophævelse

Direktiv 2005/45/EF ophæves.

Artikel 3

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [12 months after the entry into force]. De underretter straks Kommissionen herom.

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 4

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden